

Garantim i defensem els serveis públics

“**A**llà on l'art de la medicina és estimat també hi ha amor a la humanitat”. La frase que pronunciava fa prop de dos mil cinc-cents anys Hipòcrates, pare de la medicina, segueix tenint plena vigència. La salut pública –en idèntica mesura que l'atenció i la cura de la infància i la gent gran, l'educació i la inclusió de les persones amb discapacitat, entre molts altres àmbits– defineix l'ètica i la cohesió social d'una societat.

El nostre país no és en absolut aliè a aquesta consideració. Fruit d'una història caracteritzada en gran part per l'empenta de la societat civil i la manca d'una administració pròpia, Catalunya va ser pionera al segle XIX en iniciatives individuals i col·lectives que van prestar un ampli ventall d'allò que avui anomenaríem serveis públics bàsics. Van ser entitats de tota mena, des d'empresaris benefactors fins a les caixes obreres, les mutualitats, els ordes religiosos o les associacions de caire cultural i/o social.

És important no perdre de vista aquest fet quan, des d'anàlisis reduccionistes més condicionades per apriorismes ideològics que pel coneixement de la realitat a peu de carrer, s'ha acusat la concertació de serveis públics de cessió de l'estat al neoliberalisme. Ben al contrari, el model català de concertació és una experiència d'èxit arrelada en la història i prèvia, fins i tot, a la construcció de l'estat del benestar. Un model que en cap cas posa en dubte el rol exclusiu de l'estat com a garant de l'equitat i la gestió del bé comú, sinó que, ben al contrari, des d'una orientació social de l'economia fomenta la cooperació amb la societat per resoldre reptes públics complexos, preservant l'interès general i beneficiant-se de l'experiència i la professionalitat de les entitats que, en molts casos, acumulen dècades de dedicació i bona feina.

ORIOU ILLA
PRESIDENT DE LA TAULA
DEL TERCER SECTOR SOCIAL

ENRIC ARQUÉS
PRESIDENT DEL FÒRUM
SALUT MENTAL

JOAN MARIA ARANALDE
PRESIDENT D'ACEBA - AUTOGESTIÓ
EN ATENCIÓ SANITÀRIA

I afirmem sense dubtar-ho que es tracta d'una experiència d'èxit, sobretot si comparem els excel·lents resultats dels nostres indicadors de qualitat de prestació de serveis amb els dels països més avançats de l'OCDE. Però també d'èxit des de la perspectiva de responsabilitat pública si es té en compte, tal com demostren estudis acadèmics independents, que l'assumpció en exclusiva per part de l'administració de totes les formes de concertació suposaria un sobrecost per a les arques públiques.

Reconèixer el valor del model concertat no ens ha de fer ignorar els riscos que comporta la seva aplicació allunyada de l'esperit que el defineix des de fa més d'un segle. Notícies com les de la recent adjudicació a través de concurs públic del servei d'atenció domiciliària de la ciutat de Barcelona, entre d'altres, a dues empreses pertanyents a grans multinacionals del sector de la construcció ens alerten del perill que la prestació dels serveis recaigui en operadors que tenen per únic objectiu la maximització dels beneficis econòmics. La interferència d'aquestes empreses en detriment de

El model català de concertació ha de ser protegit de les empreses que només pensen en el repartiment de dividendes als seus accionistes

les entitats sense ànim de lucre i d'economia social que han demostrat experiència i compromís en l'atenció a les persones és, ras i curt, una perversió del sistema de concerts. Els serveis públics socials i sanitaris, com reconeixen les mateixes directives comunitàries, no són un activitat pròpia de mercat i cal que siguin protegits d'empreses el sentit de les quals és exclusivament el repartiment de dividendes als seus accionistes. Perquè la fórmula per obtenir-los, molt probablement, passa per una reducció de les prestacions i de la qualitat del servei.

La pilota, en qualsevol cas, és a la teulada de les institucions catalanes. El Parlament català té competència per regular els concerts públics i no serien admissibles ingerències de l'Estat en forma de suspensions del Tribunal Constitucional. Les darreres setmanes dues iniciatives catalanes deixen entreveure que s'ha entès la importància de vetllar per la continuïtat i la qualitat dels serveis públics a través de la concertació. La primera ha estat l'anunci de la propera aprovació per part del Govern d'un decret llei que permeti avançar en la concertació social, que les entitats socials esperen que es materialitzi de forma immediata. La segona, la creació d'un grup de treball que redacti un avantprojecte de llei per regular els contractes de serveis a les persones, cosa que permetrà complir les directives comunitàries que des de fa dos anys insten a elaborar normes específiques per adjudicar contractes de serveis basades en els principis de transparència i igualtat.

Des de la majoria d'entitats socials i la resta d'associacions amb serveis concertats cominem la societat catalana i les nostres institucions a no malmetre un model de prestació dels serveis públics arrelat, socialment just, basat en organitzacions compromeses i que ha demostrat sobradament la seva eficiència.

D'aquí no ens mourem

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

◆ Resum del debat entre quatre candidats que es va oferir abans d'ahir en diversos canals de televisió: un plat és un plat, un got és un got, el meu gat és el meu gat i Mariano Rajoy és Mariano Rajoy.

◆ Abanda d'això, Pablo Iglesias segueix oferint la lluna en un cove, Albert Rivera ha demostrat que ha evolucionat des de mostrar-se en pilotes fins a mostrar unes cartolines, i Pedro Sánchez segueix sent tan o més ensopit que el primer dia que vàrem tenir el gust de conèixer-lo. És sens dubte un reinici de campanya trepidant, que ens fa augurar els millors pronòstics per a tot els súbdits del Regne d'Espanya.

◆ Resum de l'inici de campanya a Catalunya: el candidat Francesc Homs decideix dir totes les pestes possibles sobre l'ANC, després que aquesta entitat hagi tingut l'acudit, segurament màgic, de demanar el que ara se'n diu un RUI, i per sigles que no quedi. Bé, el candidat Francesc Homs i el president de l'ANC, Jordi Sánchez, es coneixen des dels inicis dels temps, però ara representa que estan molt enfadats l'un amb l'altre.

◆ Doncs molt bé i l'enhorabona, que això no ho havíem vist mai. Mentrestant ERC i la CUP estan en peu de guerra entre ells, i fins i tot el PSC treu a la palestra la meua amiga Meritxell Batet per repetir que el que hem de menester és una reforma constitucional, i que ens hem de quedar contents amb això.

◆ Està molt bé, però em temo que amb tota aquesta galeria de personatges, de discursos i de residus ideològics no ens n'acabarem de sortir ni de fer net. Ja no són escasses les veus, molt més autoritzades que la meua, que avisen que possiblement Espanya s'encamina cap a unes terceres eleccions consecutives, amb totes les conseqüències que això podria comportar per a la ciutadania en conjunt i per a Catalunya, que en aquests moments es troba en la situació de tenir un president que ha decidit sotmetre's a una qüestió de confiança, en vista que els seus socis de govern, en el que havia de ser una legislatura decisiva, s'han estimat més distingir-se discutint sobre la menstruació o sobre els models de criança. Tal com va escriure el poeta Vicent Andrés Estellés, el món va cap a la catàstrofe, però gosaria dir que hi anem més de pressa del que ens pensàvem.

◆ Tornant al que deia sobre el debat a l'inici de l'article, gosaria dir que evidentment que el món està en flames, però cap dels principals candidats a la presidència d'Espanya no va gosar dir-ne res, perquè estaven massa ocupats intercanviant-se renys i mostrant-se targetetes. Tampoc no en parlen els líders del sobiranisme català, perquè estan massa ocupats esbronzant-se entre ells, no se sap gaire bé per a què. Tant se val, però tot plegat demostra una tendència alarmant cap a un immobilisme que em temo molt que no superarem.

DE FIT A FIT

Propostes 'low cost'

JORDI DURÓ